

Truyện Kiều

Nguyễn Du

T răm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét
nhau. Trải qua một cuộc bể
dâu, Những điều trông thấy mà
đau đớn lòng. Lạ gì bỉ sắc tư phong,
Trời xanh quen thói má hồng đánh
ghen. Cáo thơm lần giở trước đèn,
Phong tình có lục còn truyền sử
xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh,
Bốn phương phẳng lặng, hai kinh
vững vàng. Có nhà viên ngoại họ
Vương, Gia tư nghĩ cũng thường
thường bực trung. Một trai con thứ
rất lòng, Vương Quan là chữ, nói
dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều
là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách,
tuyệt tình thần, Một người một vẻ,
mười phân vẹn mười. Vân xem trang
trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn,
nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc
thốt đoan trang, Mây thua nước tóc,
tuyệt nhường màu da. Kiều càng sắc
sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là
phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân
son, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn
kém xanh. Một, hai nghiêng nước
nghiêng thành, Sắc đành đòi một,
tài đành họa hai. Thông minh vốn
sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ
mùi ca ngâm. Cung thương lầu bậc
ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm
một trương. Khúc nhà tay lựa nên
chương, Một thiên bạc mệnh, lại
càng nảo nhân. Phong lưu rất mực
hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ tới tuần
cập kê Êm đềm trướng rủ màn che,
Tường đông ong bướm đi về mặc ai.
Ngày xuân con én đưa thoi, Thiều
quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành
lê trắng điểm một vài bông hoa.
Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ
là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa
nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ
hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai
nhân, Ngựa xe như nước áo quần
như nêm. Ngổn ngang gò đồng kéo
lên, Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy
bay. Tà tà bóng ngả về tây, Chị em
thơ thẩn dan tay ra về. Bước dần
theo ngọn tiểu khê, Lần xem phong
cảnh có bề thanh thanh. Nao nao
dòng nước uốn quanh, Dịp cầu nho

nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà
đây hương khói vắng tanh thế mà?
Vương Quan mới dẫn gần xa: Đạm
Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh
tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa
hiếm gì yến anh. Kiếp hồng nhan có
mong manh, Nửa chừng xuân thoát
gãy cành thiên hương. Có người
khách ở viễn phương, Xa nghe cũng
nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình
vừa ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình
roi bao giờ. Buồng không lạnh ngắt
như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu lờ mờ
xanh. Khóc than khôn xiết sự tình,
Khéo vô duyên ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trải
bao thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô chủ, ai
mà viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối
thương tâm, Thoát nghe Kiều đã đầm
đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung. Phú
phàng chi bấy hoá công, Ngày xanh
mòn mỏi má hồng phai pha. Sống
làm vợ khắp người ta, Khéo thay
thác xuống làm ma không chồng.
Nào người phượng chạ loan chung,
90.. Nào người tích lục tham hồng là
ai? đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn
đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là
người dưới suối vàng biết cho. Lầm
rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp ngòi vài
gật trước mồ bước ra. Một vùng cỏ
áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một
vài bông lau. Rút trâm sẵn giắt mái
đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu ba
vần. Lại càng mê mẩn tâm thần Lại
càng đứng lặng tần ngần chẳng ra.
Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu tuôn
đút nỗi, châu sa vấn dài. Vân rằng:
Chị cũng nức cười, Khéo dư nước
mắt khóc người đời xưa. Rằng: Hồng
nhan tự thuở xưa, Cái điều bạc mệnh
có chừa ai đâu? Nổi niềm tưởng đến
mà đau, Thấy người nằm đó biết sau
thế nào? Quan rằng: Chị nói hay sao,
Một lời là một vận vào khó nghe. ở

đây âm khí nặng nề, Bóng chiều
đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng:
Những đấng tài hoa, Thác là thể
phách, còn là tinh anh, Để hay
tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy
hiển linh bây giờ.

Một lời nói chứa kíp thua,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong
dường có hương bay ít nhiều. Đè
chùng ngọn gió lần theo, Dầu giầy
từng bước in rêu rành rành. Mất
nhìn ai nấy đều kinh, Nàng rằng:
Này thực tình thành chẳng xa. Hữu
tình ta lại gặp ta, Chớ nề u hiển
mới là chị em. Đã lòng hiển hiện
cho xem, Tạ lòng nàng lại nói thêm
vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi,
Cốc cây lại vạch một bài cổ thi.
Dùng dằng nửa ở nửa về, Nhac
vàng đầu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chùng thấy một vãn
nhân, Lông buông tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lung túi
gió trắng, Sau chân theo một vài
thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa
câu giòn, 140.. Cỏ pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ
mặt người, Khách đà xuống ngựa
tới nơi tự tình.

Hài vãn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh cành
dao. Chàng Vương quen mặt ra
chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới
hoa. Nguyên người quanh quất
đâu xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà
trâm anh. Nền phú hậu, bậc tài
danh, chương nét đất, thông minh
tính trời. Phong tu tài mạo tốt vời,
Vào trong phong nhã, ra ngoài hào
hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khóa xuân hai Kiều. Nước non
cách mấy buồng thêu, Những là
trộm nhớ thăm yêu chốc mừng.
May thay giải cấu tương phùng,
Gặp tuần đó lá thoả lòng tìm hoa.
Bóng hồng nhác thấy nẻo xa, Xuân
lan thu cúc mặn mà cả hai. Người
quốc sắc, kẻ thiên tài, Tình trong
như đã, mặt ngoài còn e.